

ISBN: 978-975-2482-46-3

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

Ketebe Yayınları: 113

Öykü

Editör

Aykut Ertuğrul

Kapak

Harun Tan

Düzeltili

Cihan Aldik

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Şubat 2019
İstanbul

ketebe.com

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Matsis Matbaa Hizmetleri

San. ve Tic. Ltd. Şti

Sertifika No: 40421

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad.

No: 51 Sefaköy Küçükçekmece /

İstanbul Tel: 212 624 21 11

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Herkesten Sonra Gelen

EMİN GÜRDAMUR

KETEBE

Emin Grdamur

1980 yılında Trabzon'da doğdu. Orta ve yükseköğrenimini Samsun'da tamamladı. Öyküleri *Hece*, *Heceöykü*, *İtibar*, *Türk Dili*, *Dergâh*, *Kitap-lık* ve *Muhayyel* dergilerinde yayımlandı. Yazarın ilk kitabı *Atları Uçuruma Sürmek*, ESKADER tarafından 2017 yılının en iyi hikâye kitabı seçildi. Bir kamu kuruluşunda editör olarak çalışan Grdamur, evli ve iki çocuk babası.

İçindekiler

Herkesten Sonra Gelen / 7

Cazu / 12

Yıkım İşleri A.Ş. / 23

Şair ve Sinek / 33

Burhan / 41

Pusu / 46

Kum Kesiği / 55

Kulübedeki Olay / 60

Teselli Kıyıları / 66

Azap / 70

Güvercin Yarası / 77

Yusuf'un Sırrı / 81

Züleyha'nın Günlüğü / 88

Boş Sandalye / 94

Saçları Örülmemiş Yazgı / 99

Herkesten Sonra Gelen

Yağmur dineli çok oldu. Ama şehrin yüzünde ıslak bir ifade asılı kaldı. Gri ve uzun. Çarpık ve yersiz. Yine de ona dair bir nefreti çoğaltmıyor. Eve gidiyorsun. Ellerinden, gözlerinden ve dudaklarından yayılan çürük kokular eşliğinde. Kaldırılmalar boyunca pek çok yüze basarak, pek çok anlamı sağa sola iterek. Birbirinden habersiz çehreleri, aynı hırçın rüzgârla tarayıp kardeş kılıyorsun. Adımlarındaki çalım, varsın bu zanaattan kimsenin haberi olmasın, diyor.

İnsan kendi suretinin dışında akıyor. Kendi etinin ve derisinin dışında. Kimsenin haberi olmuyor bu akıştan. Az önce ayrıldı elleriniz. Bu ayrılıktan da haberi olmuyor kimsenin. Ondan nefret edememekle yazgılı kalbini kuduz bir köpek gibi peşinden sürüyerek eve gidiyorsun. Ev, duvarları pıhtılaşmış yılgınlık, kapıları kendini tekrar edip duran bir hatadan başka nedir? Onun kanatları var, ardına kadar açılan ve tek bir sözünü zayı etmeyen. Evlere sığmayan kanatlar. Her sözü çatılardan karlar döküyor, her sözü havada bembeyaz bir tozuma. Yüklerinden arınıyorsun. Sen onun geçmişinden, o senin geleceğinden sıyrılıyor. Yine de dinmek bilmeyen bir hırıltı var aranızda. Asla nefrete dönüşmeyen ama sizi hemencecik birbirinize düşman edecekmiş gibi taptaze, capcanlı bir hırıltı.

Eve gidiyorsun. Kalbini sürüklediğin halat ellerini kesiyor. Kaldırımında kırmızı lekeler beliriyor. Ondan evvel hayatın yerlere dökülen kelimelerden ibaretti. Şimdi geçtiğin yollar kan revan. Kelimeler mi dökülsün, kanın mı? Seçenekler, her şey olup bittikten sonra karşına çıktı. Ellerinde durdurulamaz bir kanama, eve gidiyorsun. Ondan nasıl nefret edeceksin?

Evren çok büyük, çok eski. Ama daracık ve taptaze hücrelerden yapılmış. Ona ve kanatlarına yer açman gerek. Biraz annenin *Delail'ül Hayrat*'ından. Biraz babanın çatık kaşlarından. Ablanın iyiliksever yüzünden. Teyzenin, kocasından gizli biriktirdiği harçlıklardan. Yer açman. Kendini itebildiğin kadar kenara ittin, olmadı. Kenarda sadece uçurum var. Uçurumun ağzı açıldı mı, sorular at sinekleri gibi üşüşür içine. Ağlamak uçurumları doldurmaz. Ne acıdır ki sevmek de öyle. Sen daha gözlerini kurulamadan uğultu geri gelir. Bir düşme hissi, çakılma ve yitme hissi hep tetiktedir. Uygarlık, aklını başına devşirmeni salık veriyor. Gökdelenlerin kurumu sana. Teyzenin, cüzdanında biriktirdikleri, gelip seni azaltıyor. Aynaların önünden eskisi gibi kolaylıkla sıvışamıyorsun. Babaninkiyle aynı yerinden kırışan alnın, aynanın içinden ellerini uzatıp en sinsi niyetlerini kavırıyor. Annen, bozkır ve kesme taştan camiler seni kuşatıyor. Tek bir seste birleşiyor hayat: Nereye gidiyorsun? Sense her sabah aynı acı çayları içerek, aynı hapları ikişerli alarak, gözlerini duvarlardan ve geçmişten kaçırarak, aynı riyakâr selamı veriyorsun hepsine birden: Hiçbir yere gitmiyorum! Kurşundan heykellerle savaşırken kalbin daha ağır bir şeye dönüştü. Hayatı, durdurulamaz bir yuvarlanış anında fark ettin. Herkesten sonra gelen ve ansızın parlayıp sönen ışık gözlerini ısırdı.

Hafta sonu şehirden kaçıp annene gideceksin. Annen yüzüne bakıp gözlerini kim ısırdı, diyecek. Dünyayla husumetini elinden alan büyük devrilişi bilmiyor ne de olsa. Yattığı yerden tuhaf şeyler sorup duruyor. Annene ondan bahsetmeyeceksin. Bazı kadınlara bazı kadınlardan ebediyen bahsedilmez.

Hayat, ilkel dürtülerin çevresine böyle duvarlar ördü. Şairler bu duvarları kemirerek semiriyor. Çalışılmış mısralarla dişlerini siviriliyor şairler. Annenin göğsünde açan kocaman güllerden cesaret alarak her şeyi anlatacakmış gibi olduğun o gün, söze başlar başlamaz, kundağında kımıl kımıl bir bebek gözleriyle kendini astı. Korkup sustun. Cüret ettiğin şey yüzünden, annenin göğsündeki dolgun pembe gül yaprakları görünmez bir burgaçla mezarlığın dört bir yanına savruldu. Sen sustun, annen sustu. Mezarlığın geri kalanı bir sağırılıktan ibaretti zaten. Göğün altına sığmayan, sokaklara, masalara, yastıklara sığmayan şeyleri, sonrası düşünülmemiş adımları, hiçbir yere gitmeyen, gidemeyince kendine dolanan adımları insan ölü bir anneye bile anlatamıyormuş, gördün. Güneşten yongalar saçan tutkun, mezarlıkta kendini yiyen bir eğeye dönüştü. Yine de ondan nefret edemedin.

Denizin kenarında doğdun sen. Saçlarını tuzlu suyla yıkadılar. Topuklarında yeşil ot lekeleri, parmak aralarında ıslak kumlar var. Bu şehre sonradan tutsak düştün, sürekli kendini ispat etmek fikriyle kırbaçlandığın şehre. Kıyısız, yeri göğü toprak kokan bu esaret, ne yana bağırsan bütün sözleri geri, yüzüne fırlatıyor. Kaçıp kaçıp annene gidiyorsun. Annenin mezarı yerli yersiz bütün acılarını alıyor. Toprak, zehri böyle mi almırmış? Alır mıymış gerçekten? Peki, neden annene ondan bahsedemiyorsun? Onun geniş kanatlarından. Gözlerinden, ellerinden ve dudaklarından. Konuşursan yağmur mu yağacak? Annen mezarında üşüyecek mi sen konuşursan? Susarsan çamurdan, dikey bir mezara dönüşeceksin ama.

Ondan hiçbir zaman nefret edemeyecek olmanın, aranızda bir şeyleri yarım bıraktığımı seziyorsun. Yarım kalan şeyler ölüm-süzdür. Konuşmalar, susmalar ve bakışmalar. Hâlbuki azıcık nefret edebilsen, kanatlarının ihtişamına dokunup onu bir kez kendi hizana çekebilseydin, mankurtların saçları gibi içe doğru filizlenen bu burgulu çaresizlik nihayete erecek. Rüyaların ışık alacak. Gece, kirliliği bir çarşaf gibi gerilmeyecek aranıza.